

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Caput. IV. Dari directam & brevissimam ad Perfectionem viam, & quænam
illa censenda sit?

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

lantur ; Qui sint autem isti ? ex sequentibus patebit.

CAPUT. IV.

*Dari directam & brevissimam
ad Perfectionem viam,
& quanam illa censen-
da sit ?*

SUPERERAT quærendum : Estne aliqua bre- 13.
vis, tuta, constans, & omnino immediata
ad Deum, ejusque unionem perfectam via.
Et esse quidem talem viam haud obscure in
proximè præcedenti capite declaravi. Nunc
id tamen fusiùs, enucleatiusque tradendum
est. Sentio igitur esse aliquam certam re-
gulam, atque viam, qua quis incedens, rectâ,
immediate, compendio, ad DEI unionem
pertingat. Atque nisi ego fallor, omnium ju-
dicio illa brevis, compendiosa, immediata,
directa, segura, perfecta ad Deum perveni-
endi est ratio censenda, quæ nullas habeat di-
gressiones, & circuitus, quæ quidquid in aliis
est, in se contineat, quæ non primò ad aliquid
aliud à Deo, postea ad Deum, sed rectâ ad ip-
sum Deum ducat quæ sit omnium aliarum via-
rum finis, ad eamque omnes aliæ redigantur, &
coeant ; qua Christus ad Deum incesserit ; qua
Deus ipse denique ad se veniat, à se ad nos
prodeat, iterumque à nobis ad se redeat : &
ut brevius dicam, illa ad Deum omnium ju-
dicio, rectissima commodissimaque via est,
quæ ad Deum per ipsum Deum ducit. Ad Deum
enim

enim non est alia brevior, commodiorque via, quam ipse Deus. Talem igitur qualem descripsi ad Deum perveniendi regulam & viam dico esse, eamque non aliam quam ipsum DEum. Sed ne obscurum per obscurum explicare, aut potius intricare cui videar.

14. DICO. Ad DEum perveniendi commodissimam rationem, Voluntatem Dei esse, in eamque illas omnes, quas modo recensui proprietates apprime convenire; quod ita breviter declarari potest, & ex sequentibus uberius patebit. Omnis Actio in homine aliquid quomodocunque agente, vel est bona, vel mala: mala est, quæ tendit ad finem illicitum, rectæque rationi difformem, & consequenter Divinæ Voluntati oppositum. (Recta enim ratio, & Divina Voluntas idem sunt, quoad rationem moris & honestatis, siquidem Voluntas Dei regula est rectæ rationis, & ideo ista recta, quia illi conformis) Bona hominis actio est, quæ tendit ad finem licitum honestum, rationi rectæ, simulque Divinæ Voluntati congruentem. De intentionibus quibus actiones humanæ depraventur in præsentî nihil attinet dicere, parum enim interest, dexterne an sinister abberres, modo aberres a recto. Bonarum intentionum, quibus scilicet opera humana bona redduntur, multa quidem sunt genera, hoc tamen omnibus commune est, quod quælibet earum, si bona est, ad DEI Voluntatem tandem resolvi debet, ita ut illa bona sit Intentio, quæ DEI Voluntati congruit, sicut illa mala, quæ ab hac recedit.

Ex

Ex quo illud sequitur, quòd quisquís per bonas actiones ad Deum pervenire vult (aliter autem pervenire non potest, uti certum est) is nullo modo in suis actionibus à Dei voluntate deflectere debeat: Si enim deflexerit, per bonas actiones ad Deum non ibit. Sequitur ultra & illud: Omnes actiones humanas ad Deum hominem deducentes, ultimò tandem ad iter, Divinæ Voluntatis deflectere, & aliis omnibus viis omissis, hanc unam insistere, per hancque unam demum ad Deum pervenire.

Exemplo res fiet manifesta. Non peccare, vel bene agere, est unum ex his quæ hominem ad Deum ducunt: Sed regula bene agendi, aut non peccandi varia esse potest. Nam potest quis non peccare, ut vitet infernum, ut cœlum possideat, ut Christum imitetur, ut conformiter rationi vivat, ut aliquid à Deo impetret, vel ne gratiâ Dei excidat, &c. hæ omnes intentiones sunt, ob quas quis potest nolle peccare, hæ tamen omnes non aliter bonæ sunt, nec aliter hominem peccare nolentem, bonum faciunt, nisi quatenus cum Divinâ Voluntate congruunt, neque aliter ad Deum hominem adducunt, nisi quatenus executores Voluntatis Divinæ reddunt: Ex quo certe manifeste sequitur, quod carentia peccati, non prius hominem ad Deum adducat, ipsique uniat, quàm eum posthabitis relictisque omnibus aliis intentionibus, ad Voluntatis Divinæ executionem deducat. Atque ita vel ex hoc uno certum est, Voluntatem Divinam, ejusque intentionem,

tionem, esse finem omnium aliarum intentionum, omnesque regulas & vias ad Deum, in hanc unam tandem revolvi: ipsam autem aliam post se non habere, sed rectâ ad Deum deducere, & quod consequens est, omnium aliarum viarum regularumque perfectionem complecti, & compendium earum esse.

16. Jam verò quòd hæc ipsa Voluntatis Divinæ intentio & executio Christo familiaris fuerit quodque non per aliam, sed per hanc solam viam ad Deum ille iverit, clarum satis est, tum ex ipsiusmet frequentissimâ de se attestatione: *Meus cibus est, ut faciam Voluntatem ejus, qui misit me. Ego enim quæ placita sunt ei facio semper. Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Ego mandata Patru mei servavi, & maneo in ejus dilectione, &c.* Tum etiam ex eo, quia nulla alia Christo ad Deum perveniendi via superfuerit, quàm hæc unica Divinæ Voluntatis: non enim illum metus inferni, non cæli spes, non alicujus alterius imitatio, non mortificatio passionum suarum non quid aliud tale ad bene agendum, maleque non agendum impellere poterat, prout per se clarissimum est: Sola igitur Voluntatis Divinæ via Christum ad Deum & perducere potuit, & perduxit.

17. Denique quod Deus nonnisi per suam Voluntatem ad nos veniat, in se sit, ad seseque redeat, probare nihil attinet; palam enim est, Deum non cogi ab alio, ut nos aut creet, aut gubernet, nobiscumve moretur, sed suâ duntaxat ad id inclinari omnipotentissima,

simâ , suavissimâque Voluntate. Similiter certum est , Deum diligere semetipsum bene velle sibi , complacere sibi , gaudere de semetipso , frui seipso , beatum esse seipso ; nec in triplici illâ personâ , unâque naturâ seipso , non jussum ab alio , non Còactum , sed spontè voluntarièque (etsi non liberè) voluntateque suâ propriâ necessitatum. Quæ cum ita sint , manifestum relinquitur , Divinam Voluntatem esse certissimam , compendiosam , directissimamque ad Deum perveniendi viam præsertim , quòd (ut hoc etiam addam) ducat ad Deum per ipsum Deum. Neque enim aliud est Voluntas Dei , & aliud ipse DEUS , sed unum omnino & idem ; quoniam idem est in Deo esse & velle , nec inveniri quidquam potest in Deo non Deus. Quare si Voluntas Dei Deus est , & per Voluntatem Dei ad Deum itur : utique per Deum ad Deum itur , estque ipse Deus via ad seipsum ; & quia nil Deo propinquius ipso Deo , nulla via brevior & propior est ad Deum , ipso Deo : ire ergo ad Deum , per voluntatem Dei , brevissima via est , ut non immerito quidam Sanctorum , sic Deum roget. *Trahere nos Domine ad te , per te , propter te ; ad te , quia tu es vita : per te , quia tu es via , propter te , quia tu es veritas.*

Cùm ergo , ut jam satis notum est , brevissimâ , & perfectissima , immediatissimâque via ad Deum sit , Voluntas Dei , necesse est , omnes eos , qui non solum nolunt à Deo Deique unione penitus aberrare , sed etiam qui volunt præterea citò , & compendiò ad

ipsum

ipsam pervenire, relictis aliis viis, tum ad Deum non ducentibus, tum per circuitus longos ducentibus hanc unam viam Voluntatis Divinæ terere, calcare, & tenere: necesse est, inquam relictis omnibus aliis exercitiis, etiam piis, & uti potest videri, valde solidis ac sublimibus, vel renuntiare, solamque hanc Dei Voluntatem nudè & præcisè intueri, vel huic uni submittere, & ab eâ ad illa alia exercitia fructum derivare, illorumque tædiosam longitudinem, suavissimis facillimisque hujusce compendiis delinire: quod an fieri debeat, & quomodo possit, operæ pretium jam est declarare: quod quidem ita faciam, ut eâdem operâ, difficultates ex prædictis enascentes dilucidem.

CAPUT V.

Occurritur dubiis contra dicta surgentibus, & quæ sit perfectissima Christum imitandi ratio: Curque necessarium fuerit Christum venire, docetur.

19. **M**OTUS aliquis his, quæ jam dicta sunt, dicere fortasse poterit; Hinc sequi, quod quis Christum Dominum in suis operibus imitando, per Christumque ad Deum, juxta ipsiusmet præceptum pergendo, ad Deum aut non sit, aut tarde & ægrè sit perventurus; cum tamen Apostolus disertè dicat,

cat,